

דיאלוג

רות אור / עמי רביב

אוצרת: איריס מנדל

14.11.24 – 14.12.24

תערוכתם הזוגית של רות אור ועמי רביב מציגה פיסול בדיאלוג עם הקיר. פיסול רזה ומצומצם אבל מצד שני חומרי, מלא וגולמי. פיסול מופשט אבל חדור במציאות קונקרטית. פיסול שנראה אטום ומרוחק אך למעשה שבר ואנושי. זה דיאלוג גם בין אמן לאמנית, בין טקסטורות, צורות וחומרים שונים שלמרות איכותם התעשייתית מתקיימים כגוף אורגני על סף שינוי והתפרקות.

אם במחזה הילדים המפורסם 'עוץ לי גוץ לי' נטוויים חוטי זהב מקש הרי שאצל **רות אור** הם נטוויים מסיליקון. פעולת הקסמים המהירה על אופן הכישור מתחלפת בתהליך עמלני ומדוד, בו מערבבת האמנית סיליקון תעשייתי עם פיגמנט ובלחיצה ידנית מייצרת ממנו חוטים. בשלב ראשון הופך הסטודיו למעין מפעל עצמי לייצור חוטים, כאשר ייעודו המקורי של הסיליקון מנטרל לטובת חיים חדשים. חומר האיטום השולי מתגלה כשחקן ראשי ביצירה, ומזמן לתוכו פעולות של אריגה, קליעה וקשירה. באמצעות שתי וערב קולעת אור יריעות "בד" ומייצרת משטחים מונוכרומטיים שנעים בין כובד לקלילות ובין קשיות לעדינות. חוטי הסיליקון נאבקים כעת בסדר החדש שנכפה עליהם, שעה שהטבע הפנימי שלהם אינו מרפה ומייצר ביריעות תזוזות בלתי נשלטות של קפלים ושקערוריות, עד כדי שבר ופרימה.

שני החבלים שבתערוכה נעשו בשזירות שונות וגם הם מציעים סוגי איחוי וחיבור. מצבור החוטים הכתומים הופך לחבל הצלה ומילוט, אפשרות מדומיינת לטיפוס או לירידה, והחבל השחור מתפתל כמו נחש. אור מותחת את גבולות החומר ואת יכולותיו. הפרטים ניצבים למראית עין על תילם אך מנגד תלויים על בלימה, והרקמה העדינה עלולה בכל רגע להשתנות ולהיקרע.

אל מול הגופים האלסטיים של אור מופיעות עבודותיו של **עמי רביב** כמקשה יציבה שמוראות הזמן חלחלו לתוכה ונתנו בה אותותיהם. אלו עבודות שנעות בין ציור לפיסול ומרחק רב נפרש בין צורתן הגאומטרית הנוקשה למטען הגנטי האישי והגופני החבוי בתוכן. שכבות סנדביץ' של דיקטים MDF מצופים במצעי PVC שפעולות פיזיות של חיתוך, גריעה וחציבה צילקו את פני השטח שלהן. החומריות, המטופלת בצבעי אקריליק ופיגמנט, מתעתעת ונעה ממתכת חלודה, דרך עור, בדים וטקסטורות ועד אדמה חרוכה, ולנו נותר לתהות מה מסתתר מאחוריה.

רביב ממשיך את עיסוקו בזיכרון הגוף הפגוע ובאמצעות מגע והישענות על העבודות מטביע את עקבות איבריו. מבעד לפורמליזם הקר מתגלות שכבות דקות ורטטות של עור משופשף ופצוע – סימני סטיגמטה של מציאות מדממת. אל תוך המינימליזם מחלחל מופשט אקספרסיבי דמוי כתמים וחוטים, טופוגרפיה של בליטות ושקעים המאזכרים גם חפצים, אולי פח משוריין, מיטת שדה, אלונקה, סדין או קבר.

איריס מנדל